

La classe dirigent de Barcelona i la Conferència dels Tres Comuns. Una relectura del poder del Consell de Cent en el tombant del segle XVIII

Eduard Martí Fraga, Universitat Internacional de Catalunya

La qüestió del poder del Consell de Cent durant els segles XVI i XVII competint d'igual a igual amb la Diputació del General és ben coneguda i sembla que hi ha poques coses a afegir. Però, tot i el llarg camí recorregut per historiadors de la

talla de Salvador Sanpere i Miquel, Francesc Carreras Candi, Agustí Duran i Sanpere, Pere Voltes o James Amelang, la veritat és que encara hi ha molts aspectes per conèixer amb més profunditat: Com es va forjar aquest poder? Quina relació hi va haver entre l'ascens d'una nova classe dirigent i el desenvolupament de nous mecanismes d'influència en la política catalana? Un d'aquests nous elements fou l'aparició de la Conferència dels Tres Comuns durant els anys de la Guerra de Successió. Com va afectar la Conferència dels Tres Comuns al "poder" de Barcelona? En quina mesura la Conferència va ser un instrument al servei de la classe dirigent del Consell de Cent per expandir les seves xarxes de control polític sobre la resta de les institucions del país? La resposta a algunes d'aquestes preguntes passa per un coneixement més profund dels membres del Consell de Cent entre els anys 1698 i 1714, que eren els mateixos que es trobaven dirigint també la Conferència i el Braç Militar de Catalunya. Aquesta comunicació pretén abordar aquests problemes des d'una perspectiva comparada amb el que alguns historiadors han afirmat sobre el paper del Consell de Cent durant la Guerra de Successió. A partir d'una breu aproximació al context polític i institucional del moment, analitzarem alguns episodis molt concrets que mostren com la Conferència dels Tres Comuns va ser una palestra d'enfrontaments entre el Consell de Cent i la Diputació. Va ser un combat dur, del qual els consellers sortiren com a clars vencedors. L'anàlisi d'aquests episodis es completarà amb un estudi de caràcter social. Mostrarem com el que hi havia en el rerefons de tot no era exclusivament una lluita d'institucions, sinó l'afirmació política d'una nova classe dirigent procedent de la burgesia ennoblida i de la petita noblesa. Tot plegat, eren ells els que havien fet gran la ciutat de Barcelona i ells eren també els que estaven exigint a la monarquia quotes cada vegada més elevades de llibertat política.